

Durmuş Hocaođlu

Filistin Dersleri: III: Filistin, Araplar ve “Biz” Türkler

Trkhaber., Yıl: 1., Sayı: 004., 06.05.2002-12.05.2002 (Pazartesi-Pazar), s.19

Durmuş Hocaođlu, *Trkhaber* Yazıları Sıra No: 04

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Filistin Dersleri: III: Filistin, Araplar ve “Biz” Türkler”, *Trkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 004., 06.05.2002-12.05.2002 (Pazartesi-Pazar), s.19

Filistin’den alınacak çok dersler var; bütün dünya için, bütün İslâm lemi için ve kez bizim için.

Filistin her bakımdan küçük, çok küçük; ama, Yerin Göđün Yaradanı’nın “bir sineğin kanadı”ndan bile dersler ıkarsayabilmemiz için misller verişinin hikmetine göz yummak gafletine düşmeyerek; bir *sinek* mesbesinde addedilebilecek olan Filistin’den alınacak derslerin, prensip İtibriyle, bir *fil* mesbesinde olanlardan aşağı kalır olamayacağına dikkat etmeliyiz.

Ancak, bunun için de an-şart, Hlık-ı Z’l-Cell’in Yüce Kitab’da sekiyzden ziyâde yerde, “akletmeyi” oğtlediğine, bunların çoğunda ise “siz akletmez misiniz”, “siz düşünmez misiniz” (*efel ya’qiln, efel yetefekkern...*) şeklindeki ilh İkaz ve ihtarlarına riyet ederek aklımızı kullanmalı ve “daha önce nice milletleri helk ettiğini” bildiren tüyler ürpertici ltimatolarını mutlaka ve behemehl her dim göz önünde bulundurarak Tarih’e bakmalıyız.

Tarih üzerinde çok duruşum, O’nu, alelumum, “eskilerin hikyeleri” (estir’l-evveln) şeklinde algılayanlar tarafından yadırganabilir; ama mesele bu kadar basit değildir. Dünya her sabah yeniden kurulmaz; “Bugün”, “Dn”n içinden çıkar. Dn’ anlamak, gerçek şeklinde anlamak ise, “tarih felsefesi” demektir; ancak o zaman Tarih, anlamsız bir kronolojik olaylar yığını olmaktan çıkacak ve bir ibretler kitabına dnyecektir.

★ ★ ★

İmdi; ncelikle, Biz Türkler, aynı zamanda “bizim bölgemiz” olan Ortadoğu’nun en az bin yıldan beri dünya siysetinin çok önemli, çok hayt merkezlerinden birisi ve nice milletlere ve devletlere mezar olan çok riskli, ltfu da kahrı da bol olan; Arz zerindeki en eski medeniyetlerin kurulduğu ndir bölgelerden birisi ve en önemlisi,  büyük semâvî dinin

hayat bulduğu, birbiriyle kesiştiği ve ardı arkası kesilmez çatışmaların yaşandığı, haddinden fazla ehemmiyetli bir coğrafya olduğuna dikkat etmeliyiz.

Bir millet mi, bir halk mı, bir ırk mı olduğu hâlâ tam mânasıyla açıklığa kavuşmamış bulunan Yahûdilik ve kendisiyle bire-bir özdeşleşmiş Müsevîlik bu topraklarda doğdu, bu topraklarda devlet kurdu, bu topraklarda mağlûp oldu; bu topraklar onlar için, bizim zannettiğimizden çok daha fazla şeyler ifade ediyor. Onlar, Mısırlılar, Âsurlular, Bâbilliler ve Romalılar tarafından defalarca yurtlarından koparıldılar, sürgün edildiler; dünyanın her tarafına dağıldılar; gittikleri hiçbir yerde ne kendileri huzur buldular ve ne de başkalarına huzur verdiler; herkesten düşmanlık ve nefret gördüler, herkese düşmanlık ve nefret beslediler; kinleri dinleri, dinleri kinleri oldu; ama çok çalıştılar, çok kazandılar, çok büyük servetler ve bu servetlere dayalı büyük güçler elde ettiler, lâkin hep karanlıklarda dolaştılar; zekâlarını başkalarının gövdesini kullanmak konusunda çok geliştirdiler. Bu da onların en tehlikeli yanını oluşturdu: Görünür yanları (zâhirleri) ile görünmez yanları (bâtınları) arasındaki bu aşırı dengesizlik, en büyük avantajları oldu; karşısındakileri hep bu şekilde aldattılar. Nitekim, Yahûdi'nin çağımızdaki en büyük ve en müessir silâhı, Arab'ın "*darabanî we bekâ*" (beni dövdü ve ağladı) vecîzesiyle ifade ettiğine benzer şekilde, "dövmek ve ağlamak"tır.

İşte, şimdi bölgenin bileği bükülmez başpehlivânı olan Yahûdi budur. Bütün bu bölgenin sâkinleri, hapsedilmiş bulunduğu Pandora kutusu Arapların muazzam yardım ve himmetleriyle Batı tarafından açılınca dışarıya fırlayan; intikamcı ve insanlara karşı kin dolu, bâtinî gücü zahirî gücünü kerrât ile katlayan; bütün akvâm-ı beşeri kendisine köle olarak yaratmış olduğuna inandıkları Yahova'nın intikamcı ve kindar, çok hilekâr, çok dessâs, çok tehlikeli çocukları ile karşı-karşıya bulunmaktadır.

Bu bölge Hristiyanlık için de çok fazla şeyler ifade ediyor. Hristiyanlık da bu bölgede doğdu. Roma'nın bütün gücüyle üstüne abandığı bu yeni din, mücadelelerle dolu takrîben dört asır sonunda aslî menşeinden kopma raddelerine gelecek kadar uzaklaştı; Şirk'in batağına battı, ama mağrûr ve mütekebbîr "Imperium Romanum"u, kendi pâyitahtında "Roma"da beyninden vurmaya da muvaffak oldu ve Pagan Yunan ve Roma ile şekillenmiş olan Avrupa'yı doğululaştırdı; ondan sonraki Batı, bu itibarla, aslında, çok mühim bir nisbette "doğululaşmış" bir Batı olmuştur. Batı, "doğululaşmış" bir Batı olması hasebiyle, bu bölgeyle zannedilenden çok daha fazla kuvvetli âlâkalara sahiptir. Bu bölgenin Batı indindeki değerini sâdece maddî zenginlik kaynaklarına bağlayan "iktisat temelli" teoriler ve stratejik ehemmiyetine bağlayan "strateji temelli" teoriler de bütünü gözden kaçırmaktadırlar: Buranın ekonomik ve stratejik değeri çok yüksektir, ama hiç olmasaydı dahi Batı için yine çok fazla mühim olacaktı.

..ve tabii, Bizim için de: Umûmen Biz Müslümanlar ve husûsen de Biz Türkler için, Bölge'nin, hiçbir ekonomik ve stratejik değeri olmasa dahi yine de yüksek bir değeri vardır.

Zîra: Kendisinden önceki iki semâvî dinin vârisi ve doğrultucusu olan son ve değişmez din İslâmiyet de bu topraklarda doğdu; bereketlendi, boy attı; burası O'nun da döl yatağı oldu.

Her üç din arasında, aynı menşe'den geliyor olmakla berâber, görülenden daha derin olan ihtilâflar bitmez-tükenmez gerilimlere, gerginliklere, sıcak ve soğuk çatışmalara sahne oldu, olmaktadır ve olacaktır da.

Şu hâlde, kabul etmemiz gerekmektedir ki, bu bölgede çok kişinin menfaati vardır; menfaat çekişmeleri çok büyüktür. Öyleyse, diyebiliriz ki, bu netâmeli bölgede taşları yerinden oynatmaya kalkışmak bir çılgınlıktır; burası mayınlı bir arâzi; tâli' zebûn, düşman ise çok kavî. İhtiyatsızlığın, Yahûdi ve arkasındaki Batı ile açık çatışmalara girmenin ve O'nu burada yok saymaya çalışmanın hiçbir mânâsı yoktur; yok olduğu gibi faturası da çok ağırdır.

İsrail Devleti bir realitedir; bunu böylece kabûl etmek ve varlığını tanımak gerektir.

Bence ilk ders bu; küçük ve basit fakat mühim: Yutulamayacak kadar büyük lokmalar ağızlara atılmamalıdır.

Gelelim diğerklerine.

Bu konuda biz Türklere düşen çok görevler olduğu gibi alınacak dersler de vardır. Kısaca tâdât edelim.

Öncelikle bu vesîleyle ele almamız ve üzerinde çok tefekkür etmemiz gerekenlerin birincisi, **“kendimiz üzerine”** çıkaracağımız derslerdir ki şimdilik burada bu derslerin en mühim birkaçına temas etmekle yetineceğim:

İlk ders, **“Hürriyet ve İstiklâlin Değeri”** üzerine olmalıdır. Bu konuda, Filistinliler’e bakmalı, onlardan ibret almalı ve kendimizden utanmalıyız. Evet, açıkça belirtmek lâzım: **Kendimizden utanmalıyız!**

Ortada gerçek bir devleti olmayan, tarihinde de hiçbir zaman bir devleti olmamış bulunan Filistinliler’in beğensek de beğenmesek de, yanında veya karşısında olsak da, bir noktada takdîr etmemiz gereken, bir “devlet sâhibi”, hür ve müstakil bir millet veya halk olmak için verdikleri mücâdeleye ibretle bakarak şu soruyu kendimize sormalıyız: “Biz’e, Biz Türkler’e ne oldu da var olan bir devleti bitirmek için elimizden geleni ardımıza koymuyoruz?”

Bu millete gûyâ akıl hocalığı yapan birkısım entel(lektüel) makulesinin, “Bağımsız Filistin” için kalemlerinden kan damlarken, Türkiye Avrupa Birliği’ne girdiğinde bağımsızlığı bitecektir diyenlere karşı “ama şimdi bağımsızlıklar tedâvülden kalktı” diyerek “ulus-üstünün felsefesi”ni müdâfaa etmesinin nasıl bir kronik fikir şizofrenisi teşkîl ettiği de yine alınacak en önemli derslerden birisi olsa gerektir.

İkinci mühim ders, Bizler ile birlikte Filistinler’in üzerinedir ve yine aynıdır: **“Hürriyet ve İstiklâlin Bedeli”!**

Hürriyet ancak kendi ellerimizle, dişlerimiz ve tırnaklarımızla kazandığımızda “hürriyet” olur; başkalarının verdiği “hürriyet” değil “âzadlık” denir ve her âzadlığın bir bedeli, bir diyeti vardır. Hürriyet ve İstiklâlin Bedeli ise, “kan”dır: Kan! Bez parçalarını “Bayrak” adlı kutlu aleme, toprakları da “Vatan” adlı kutlu beldeye, Yer-Yüzü’ndeki cennete dönüştüren ve bunlara gerçek kıymetini kazandıran, “Kan”dır.

Filistinliler gerçek anlamda bir hürriyer isterlerse bunun diyetsiz olmasının lâzım geldiğini ve onun da şartının kan olduğunu öğrenmelidirler. Ama ondan önce öğrenmeleri şart olan ise, gerçekten bağımsızlığa hazır olup-olmadıklarıdır.

Filistin meselesinde Biz Türkler’i, konunun dışında kalmaktan veya yarım-ağız ilgileniyor gibi yapmaktan men’ etmesi ve konunun içine ciddiyetle müdâhil olmayı zarûrî kılan çok fazla husus mevcut. Öncelikle, Bölge’yi alâkadar eden herşeyin Biz’i de alâkadar edeceğini bilmeliyiz.

Bizi alâkadar eden çok şey var olduğu için yapmamız gereken ve yapabileceğimiz çok şey de var.

Bunlardan birincisi, Arap ülkelerini motive etmektir. Bu motivasyonda en fazla kullanabileceğimiz şey ise, bu güne kadarki politikalarının onlara, bir “ortak düşman idolü” ile kendilerini bir millet olarak tanımlayabilme (ne kadar?) ve bir de içeride, gerçekten “vatandaş” olmaktan ziyâde “reâyâ” veya “tebaa” hükmünde bulunan halklarını oyalamaktan maâdâ ciddî bir getiri sağlamadığı ve adetâ çöpe atarcasına sarfettikleri kaynakların hesabı üzerinde ciddiyetle düşünmek konusunda aydınlatmak olmalıdır. Filhakîka, Arap dünyası, bilhassa 1973 harbinden sonraki ambargo sonrasında değeri iyiden iyiye artan petroleri ile ellerine geçen akıl almaz miktardaki meblâğların önemlice bir kısmını bu gaye ile, büyükçe bir kısmını da sonradan görmelerde sıklıkla rastlanan çiğ ve görgüsüz hovardalıklarla heder

etmişlerdir; ülkelerinin sınıflaşmasına, çalışkan, disiplinli bir toplum inşâna, eğitim, bilim, sağlık, îmar gibi birinci dereceden önemli ve öncelikli alanlara yatırıldığı takdirde bir mucize yaratacak kadar yüksek miktarlara erişen bu kadar paradan geriye hemen-hemen dişe dokunur hiçbir şey kalmamıştır.

İkinci olarak, Araplara anlatmalıyız ki, Filistinliler, mücâdelelerinde ciddî bir metod hatâsı işlemişlerdir: Terör. Bu kötü metod ile Onlar, sâdece kendilerine zarar vermek ve haklı mücâdelelerinde kendi-kendilerini açmazlara sokmakla kalmamışlar ve fakat kat be kat daha fazlasıyla bütün İslâm dünyasına çok ağır, telâfisi çok zor zararlar vermişlerdir. Filistinliler ve onları destekleyen Arap ülkeleri, Dünya'nın gerçek hâkimlerinin, dünya propaganda makinalarının kimlerin kontrolünde olduğunu gözardı ederek, görünürde sâdece Filistinliler'in fakat aslında İslâm'ın hasımları olan "karşı taraf"ın eline, Terör'ün İslâm ile özdeşleştirilmesi konusunda çok güçlü bir propaganda imkânı hediye etmişler, İslâm dinini ve bütün İslâm dünyasını ağır bir töhmet altında bırakarak, hem kul ve hem de Allah indinde ağır bir vebâl üstlenmişlerdir. Filistinliler, bu babda kendilerine örnek ve model olarak tarihten Hasan Sabbah'ın fedâilerini ve asrımızdan da Moşe Dayan gibi İsraili teröristleri değil de tarihten Dağıstan Türkü Şeyh Şâmil'i ve günümüzden de Çeçenleri almalıydılar. Metod yanlıştır: Askerî karakollar, tank taburları, mühimmat depoları vs. dururken ilkokula saldırmak, düğün evi basmak, çarşıda-pazarda işiyle uğraşan sivilleri bombalamak hem İslâm'a yakışmaz ve hem de metod olarak geri teper; şimdi olduğu gibi.

Üçüncüsü, İsrail'in bu bölgedeki varlığının, hem "de jura" olarak tarihî temellere dayanan bir meşrûiyete sâhip bulunduğunu ve hem de "de facto" olarak, şimdi ve yakın gelecekte üstesinden gelemeyecekleri kadar ağır bir düşman olduğunu; ve hele, uluslar-üstü bir şehir statüsünün bile kabul görmesi mümkün olmayan Kudüs'ün İsrail'den istenmesinin bir çılgınlık olacağını; Filistin meselesinin mutlak bir bağımsızlık şeklinde çözüme kavuşturulmasının zorluğu ve getirisinin götürüsünden az olması karşısında, Filistinliler'e İsrail vatandaşı olarak daha fazla sivil haklar alınmaya çalışılmasının ve en aşırı haddinde de bir tür otonominin daha ehven-i şer ideal olabileceğini; bağımsız bir Filistin'in kuvvetle muhtemel olarak başka güçlere yem olacağını idrâk etmelerine yardımcı olabilmeliyiz.

Bunun yanında, Biz'i de fevkalhad alâkadar etmesi hasebiyle, tabiatıyla önce kendimiz çok iyi anlamalı ve Araplara da anlatabilmeliyiz ki, bu hatâlarıyla karşılarında bütünleşmiş bir Batı Koalisyonu yaratmakta ve Batı'yı her adımda Bölge'de daha fazla aktif hâle getirmektedirler. Gerçekten de, Bölge'deki her çatışma ve gerginlik dışarıdan müdâhaleler ile sonuçlanmakta ve Ortadoğu'nun ipleri, her seferinde biraz daha fazla Batı'nın eline geçmektedir. Bu hâdisenin bir benzerinin şu ânda Afganistan'da yaşanmakta olduğuna dikkat etmek gerektir: 11 Eylül sonrası gelişmeleri değerlendirirken; nasıl ki vaktiyle İsrail de tıpkı Yunanistan gibi, bir siyâset mühendisliği ürünü olarak kuruldu ise, şimdi de yine aynı şekilde bir siyâset mühendisliği ürünü olarak yeniden dizayn edilmesine çalışılan bir Afganistan ile karşı-karşıya bulunmakta olduğumuzu düşünebiliriz. İsrail'i — ve tabiatıyla O'nunla berâber Batı'yı — bu bölgeye, bir ehliyetsizler koalisyonu olan İttihat ve Terakkî'nin hamâkati ve Arap birâderlerimizin de yardımları ile trajik bir şekilde, âniden çöken Osmanlı'nın hâsıl ettiği vakumun getirmesi gibi, Tâlibân'ın hamâkatinin hâsıl ettiği vakum da ABD'yi Afganistan'a getirdi; tıpkı boyuna posuna bakmadan Cihan Fâtihi olmaya özenen Saddam'ın aptallıklarının ABD'yi bu bölgeye getirmesi ve her adımında biraz daha yerleşmesine vesîle olması gibi.

Nitekim, Bölge'de Batı'nın ağırlığı her geçen gün biraz daha artıyor; Batı'nın ilmeği her geçen gün biraz daha Bölge'nin boğazını sıkıyor. Bu gidişat iyi değil; böyle giderse, yakın gelecekte, Akdeniz'in bütün çevresi, Batı tarafından sâdece "üstü örtülü" değil, setr edilmeye hâcet kalmayabilecek bâriz bir şekilde kolonize edilmiş olacaktır diyebiliriz. Hassaten, Türkiye'nin, ap-açık bir şekilde kendi-kendisini feshetmesi demek olan Avrupa Birliği'ne girmesi ile Batı'nın sınırları hukuken ve fiilen, âniden ve bir adımda, Anadolu sınırları

olacaktır ki bu durumda, şimdi sesi soluğu çıkmayan AB, o zaman bir Bölge devleti hâline gelecek ve İslâm dünyasının başına belâ olacaktır: Yedibuçuk milyon kilometre kare yüzölçümlü, 550 milyon nüfuslu bir iktisâdî ve askerî dev olacak olan Avrupa Birleşik Devletleri'nin bir Ortadoğu ülkesi olması tam bir felâkettir.

★★★

Türkiye'nin yapması gereken ve yapabileceği çok şey var; ancak;

- Türkiye, öncelikle kendisinin “varlık problemi”ni kesin ve tartışmasız bir biçimde halledebilmelidir ki bu da “hür ve müstakil Türkiye” olarak mevcûdiyetinin muhâfazası demektir.

- Bununla birlikte “kimlik problemi”ni de halledebilmelidir ki bu da gerçek yerinin Batı dünyası değil Doğu dünyası olduğunu anlamak; İslâm-Doğu karşısında Batı'nın adamı ve ajanı olmamak demektir.

- Ve Türkiye mutlaka “güç problemi”ni de halledebilmelidir ki bu ise gücün gerçek menbânın kalkınma ve endüstrielleşme olduğunu anlamak ile başlar.

- Ancak o zaman, dünyadaki yerini ve kimliğini kavramış; muhtâc-ı himmet olmayan, Batı'nın siyâsî ve iktisâdî vesâyetinden kurtulmuş; güçlü, hür ve müstakîl bir Türkiye olarak, Bölge'de Osmanlı'nın yıkılışından sonra Batı'nın doldurduğu vakumun geriye alınabilmesi için bir “Yeni Osmanlı Paksı” te'sîs edecek projelerini hayâta geçirebilir.

... aksi takdirde, bugün kendilerinden ibret almaya çalıştığımız Filistinliler'in âkıbetine Biz Türkler dûçâr oluruz; başkaları bizi “ibretlik mevzû” olarak yazar.

Ben, bu en son söylediğim ihtimâli çok ciddiye alıyorum. Bu koca dünya, Tarih'e yön vermeyi düşlerken Tarih'e gömülen nice milletlerin hazîn hikâyesine şâhit olmuştur.

